

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobce: **R. P.**
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Kolářem,
se sídlem Karlovo nám. 28, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Dopravní a energetický stavební úřad**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha 1

za účasti: **ČEPS, a. s., IČO: 25702556**
se sídlem Praha 10, Elektrárenská 774/2, PSČ 10152

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2025, č. j. DESU/031/029581/25,
ve věci omezení vlastnického práva,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní námitky a stanoviska žalovaného a OZNŘ

1. Žalobce se žalobou doručenou soudu dne 14. 12. 2025 domáhal rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2025, č. j. DESU/031/029581/25, kterým bylo ve prospěch osoby zúčastněné na řízení omezeno vlastnické právo žalobce zřízením věcného břemene spočívajícího ve zřízení služebnosti strpění modernizace a posílení liniové stavby vedení přenosové soustavy, přetnutím vyvlastňovaných pozemků vodiči vedení přenosové soustavy, a to v ploše pozemků vymezené kolmým průmětem krajních vodičů tohoto vedení. Plošný rozsah činí 493,90 m² u pozemku p. č. X, 843,10 m² u pozemku p. č. XA, 788,50 m² u pozemku p. č. XB, 947,60 m² u pozemku p. č. XC, 830,40 m² u pozemku p. č. XD, 358,80 m² u pozemku p. č. XE, 474,20 m² u pozemku p. č. XF, 643,90 m² u pozemku p. č. XG, 15,10 m² u pozemku p. č. XH, 0,60 m² u pozemku p. č. XCH, 554,40 m² u pozemku p. č. XI, 38,50 m² u pozemku p. č. XJ, 88,30 m² u pozemku p. č. XK, 749,40 m² u pozemku p. č. KL, 150,90 m² u pozemku p. č. XM a 101,00 m² u pozemku p. č. XN, všechny v k. ú. X. Dále bylo rozhodnuto, že vyvlastnitel je povinen zahájit uskutečnění účelu vyvlastnění ve lhůtě 4 let od nabytí právní moci rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě předně namítl (*první námitka*), že došlo k porušení ustanovení § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť žadatel – společnost ČEPS, a. s., byl zastoupen společností ČEPS Invest, a. s., která byla dále zastoupena společností INKOS-OSTRAVA, a. s. Správní řád však neumožňuje mít v řízení více než jednoho zástupce. Navíc dualita zástupců způsobovala nejistotu, kdo vůbec byl oprávněn obrátit se na žalobce jménem ČEPS, a. s., s požadavkem na uzavření smlouvy o zřízení služebnosti a zda je splněna podmínka vyčerpání možnosti dosažení dohody s vyvlastňovaným.
3. Dále (*druhá námitka*) žalobce namítl porušení ustanovení § 3a zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury (dále jen „urychlovací zákon“). Zatímco zákon stanoví, že smlouva má založit právo vyvlastňovaného na vrácení převedených práv, pokud nebude zahájen účel převodu do 5 let od uzavření smlouvy, což podle žalobce znamená možnost výpovědi smlouvy nebo odstoupení od smlouvy, předložený návrh smlouvy uváděl, že v případě nezahájení záměru se oprávněný zavazuje na návrh povinného přistoupit na vrácení převedených práv zrušením věcného břemene. Žalobce má za to, že mu smlouvou byla poskytnuta jen možnost požádat oprávněného o zrušení věcného břemene, přičemž k tomuto zrušení dojde až souhlasným projevem vůle obou stran, jehož podmínky nejsou předem dány.
4. V *třetí námitce* žalobce namítl, že v napadeném rozhodnutí není řádně zdůvodněna převaha veřejného zájmu nad zachováním práv žalobce; odvolal se na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 29. 8. 2017, č. j. 8 As 187/2016-51, a nález Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04. Vyplývá-li veřejný zájem ze zákona (jako v projednávaném případě), musí být stále prokázána převaha tohoto veřejného zájmu nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Žalovaný přitom pouze konstatoval, že veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Takové konstatování je pak dle názoru žalobce nepřezkoumatelné, jelikož není podloženo konkrétními úvahami.
5. Žalobce rovněž uvedl (*čtvrtá námitka*) žalobce namítl, že žalovaný neprovedl žádnou analýzu možných variant, žádné technické srovnání tras a neuvedl žádné odůvodnění, proč nelze vést vedení v jiné trase nebo s menším rozsahem břemene. Pouhé odkázání na Shodu s prvopisem potvrzuje

pravomocné územní rozhodnutí nemůže postačit, protože žalovaný má samostatnou přezkumnou povinnost této okolnosti. Žalovaný neprovedl test proporcionality a nezkoumal, zdali by stačilo užší vymezení práv, nezkoumal časové omezení a nehodnotil kumulativní dopad na hospodaření žalobce, ačkoli předmětné pozemky jsou orná půda a představují pro žalobce zdroj obživy.

6. Konečně žalobce uvedl (*pátá námitka*), že žalovaný se snaží vytvořit dojem, že vyvlastnitel nabídl za zřízení věcného břemene vyvlastňovanému mnohonásobně více, než jak to stanovil znalecký posudek. Zákon však neumožňuje postupovat jinak než dle znaleckého posudku určujícího cenu zjištěnou. Ta je však „absurdně nízká“ a nevyvažuje faktické omezení vlastnického práva. Argumentaci žalovaného, že žalobce mohl předložit vlastní znalecký posudek, považuje žalobce za irelevantní, jelikož by cena zjištěná byla určena ve stejné výši, v jaké byla zjištěna znaleckým posudkem vyvlastnitel, jelikož při určení „ceny zjištěné“ není dán prostor pro úvahu znalce.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Zrekapituloval průběh řízení. K první námitce (vada v zastoupení žadatele) uvedl, že vyvlastnitelem je nesporně společnost ČEPS, a.s. Ta v řízení neměla více zástupců, ale došlo k jejich řetězení, což § 33 správního řádu výslovně připouští. V řízení za žadatele vždy vystupoval jen jeden řádně identifikovaný zmocněnec. Ke druhé námitce (nedostatečné založení práva na vrácení převedených práv) odkázal na její vypořádání v napadeném rozhodnutí a dodal, že dle návrhu smlouvy se měl oprávněný (vyvlastnitel) zavázat k přistoupení na návrh na vrácení převedených práv zrušením věcného břemene, nebude-li účel do 5 let zahájen, a tedy není pravdou, že by navrácení práv bylo ponecháno na vůli oprávněného (vyvlastnitel). Ke třetí námitce (nedostatečné posouzení převahy veřejného zájmu) žalovaný uvedl, že rozhodnutí obsahuje podrobné a konkrétní odůvodnění veřejného zájmu a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ke čtvrté žalobní námitce (nezjišťování méně invazivních možností) žalovaný uvedl, že to, že stavbu nelze realizovat na jiných pozemcích, je podloženo pravomocným územním rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj, které stanovuje trasu vedení a vymezuje nezbytné pozemky pro realizaci záměru. Vyvlastňovací úřad proto nemusel provádět samostatnou analýzu alternativních tras ani technické srovnání variant. Věcné břemeno je přitom zřízeno v nezbytném rozsahu vymezeném geometrickým plánem a předmětným územním rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj. Kumulativní dopad na hospodaření žalobce byl zohledněn v rámci posouzení nezbytnosti a rozsahu břemene. K páté námitce (nízká náhrada za vyvlastnění) žalovaný uvedl, že tuto shledává jako neopodstatněnou. Cena byla stanovena znaleckým posudkem v souladu se zákonem a představuje „cenu zjištěnou“.
8. Osoba zúčastněná na řízení k řetězení zplnomocnění uvedla, že toto je výslovně umožněno ustanovením § 33 odst. 3 správního řádu. Po celou dobu negociačního procesu i vyvlastňovacího řízení nebylo pochyb o tom, kdo je za ČEPS, a. s., vůči žalobci i žalovanému oprávněn jednat. Veškerých jednání se nadto účastnil vždy jen jeden zástupce společnosti ČEPS, a. s. Ke druhé námitce uvedla, že znění článku 4.3 návrhu smlouvy o zřízení věcného břemene je v souladu s § 3a urychlovacího zákona. Ke třetí námitce plně odkázala na odůvodnění žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě.

Rozhodnutí bez jednání a zjištění ze správního spisu

9. Vzhledem k tomu, že účastníci řízení i osoba zúčastněná na řízení souhlasili s rozhodnutím bez jednání, soud rozhodl ve věci bez jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z obsahu správních spisů soud zjistil následující. Před zahájením vyvlastňovacího řízení zaslala zúčastněná osoba žalobci dne 12. 2. 2025 návrh smlouvy, obsahující v čl. 4.3 text následujícího znění: *„Pokud oprávněný nezahájí do 5 let od uzavření této smlouvy uskutečňování účelu, pro který bylo zřízeno Věcné břemeno, zavazuje se oprávněný na návrh povinného přistoupit k vrácení převedených práv zrušením Věcného břemene podle této smlouvy.“* K návrhu sdělil žalobce, že nesouhlasí s navrhovanou výší náhrady za zřízení věcného břemene ve výši 29 650 Kč podle znaleckého posudku a 318 537 Kč nad rámec ceny zjištěné znaleckým posudkem. Žalobce vyvlastňovateli sdělil, že souhlasí se zřízením věcného břemene, nicméně nesouhlasí s výší nabízené náhrady.
12. Zúčastněná osoba udělila pro úkony rozhodné pro toto řízení plnou moc společnosti ČEPS Invest, a. s., která zmocnila k jednání za sebe společnost INKOS-OSTRAVA, a. s. Vyvlastňovací řízení bylo zahájeno na základě žádosti zúčastněné osoby podané Dopravnímu a energetickému stavebnímu úřadu dne 29. 5. 2025. Žádost zdůvodnila tím, že zajištění předmětných práv k pozemku je zapotřebí pro uskutečnění veřejně prospěšné stavby vedení přenosové elektrizační soustavy „V406/407 Kočín – Mírovka, nové vedení 400 kV“, pro niž bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí. Žalovaný vyrozuměl účastníky a katastrální úřad o zahájení vyvlastňovacího řízení a nařídil na 11. 9. 2025 ústní jednání. U jednání zástupce žalobce uvedl, že návrh smlouvy nezakládá vyvlastňovanému právo na vrácení vyvlastněných práv. Účastníci vyvlastňovacího řízení se u ústního jednání dne 11. 9. 2025 dohodli, že budou nadále jednat o získání vyvlastňovaných práv na základě smlouvy a pokud nedojde k dohodě ve lhůtě 30 dnů, bude vyvlastňovací úřad pokračovat ve vyvlastňovacím řízení. Jelikož v ujednané lhůtě k uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene nedošlo, rozhodl vyvlastňovací úřad napadeným rozhodnutím o vyvlastnění tak, jak je uvedeno výše.

První námitka – procesní pochybení

13. Pokud se týče první námitky spočívající ve vadném zastoupení zúčastněné osoby, pak k tomu soud uvádí, že § 33 odst. 2 správního řádu připouští, aby zástupce pověřil další osobu k jednání za zastoupeného. Žalobce nenamítal, že by nebyly splněny podmínky v daných ustanoveních uvedené. Žádnou procesní vadu stran zastoupení zúčastněné osoby proto soud neshledal.

Druhá námitka – nedostatek negociačního procesu

14. Žalobce dále namítal, že návrh smlouvy v čl. 4.3 neodpovídal ustanovení § 3a zákona č. 416/2019 Sb., urychlovacího zákona. Uvedené ustanovení zní takto: *„Smlouva o získání potřebných práv k pozemku nebo ke stavbě podle zákona upravujícího vyvlastnění musí v případě, že se jí získávají práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění stavby dopravní, energetické nebo těžební infrastruktury, infrastruktury pro ukládání oxidu uhličitého nebo infrastruktury elektronických komunikací, založit též právo osoby, která touto smlouvou převádí*
Shodu s prvopisem potvrzuje

potřebná práva k pozemku nebo stavbě, na vrácení převedených práv, pokud nebude zahájeno uskutečňování účelu převodu do 5 let od uzavření smlouvy. Získávají-li se práva podle věty první převodem spoluvlastnického podílu, předkupní právo spoluvlastníka k tomuto podílu vzniklé ze zákona nebo zřízené smlouvou se neuplatní.“

15. V návrhu smlouvy je v článku 4.3 uvedeno: *Pokud oprávněný nezahájí do 5 let od uzavření této smlouvy uskutečňování účelu, pro který bylo zřízeno Věcné břemeno, zavazuje se oprávněný na návrh povinného přistoupit k vrácení převedených práv zrušením Věcného břemene podle této smlouvy.*
16. Žalobce z toho dovozoval, že návrh smlouvy s vadně formulovanou povinností nemohl založit splnění podmínky § 5 vyvlastňovacího zákona (touto podmínkou je řádný, avšak neúspěšný negociační proces).
17. Spornou otázkou je tedy to, co lze rozumět pod založením práva na vrácení převedených práv. Krajský soud se touto otázkou již zabýval v rozsudku č. j. 39 A 12/2025 – 43 dne 29. 1. 2026. Jeho zde vyslovenému závěru přisvědčil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 30/2026 – 30 dne 25. 3. 2026. Za situace, kdy argumentace žalobce je totožná, jako ve věci řešené zdejším soudem ve výše uvedeném rozsudku a Nejvyšší správním soudem, nemá krajský soud nyní důvod se od tohoto závěru odchýlit. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v odstavci 24 a 25, návrh smlouvy v zásadě odráží znění § 3a urychlovacího zákona, pouze hovoří o závazku osoby zúčastněné na řízení, zatímco urychlovací zákon nahlíží na tuto situace prizmatem práva osoby převádějící svá práva, což je podle Nejvyššího správního soudu „pouze druhá strana téže mince“. Nejvyšší správní soud dal přednost jazykovému výkladu daného ustanovení před žalobcem požadovaným výkladem e ratione legis, pro jehož užití neshledal podmínky. Dospěl totiž k závěru, že byť požadavek na odstoupení od smlouvy by vedl k přímočařejší cestě žalobce ke zrušení omezení věcným břemenem, nelze ani ze samotného textu zákona, ani z důvodové zprávy dovodit, že by založení práva odstoupit od smlouvy mělo být úmyslem zákonodárce. Postup uvedený v § 3a urychlovacího zákona je způsobilý žalobcova práva ochránit stejně efektivně, když v případě nespolupráce zakládá právo žalobce domáhat se u soudu nahrazení projevu vůle osoby zúčastněné na řízení, přičemž dostatečnou motivací ke splnění smluvního závazku může být právě snaha vyhnout se soudním nákladům. V případě odstoupení od smlouvy by sice došlo ke zrušení věcného břemene pouze jednáním žalobce, k jeho výmazu z katastru nemovitostí by však opět byla zapotřebí spolupráce osoby zúčastněné na řízení. Výklad žalobcem zastávaný tak podle Nejvyššího správního soudu nemá oporu ani ve výslovném textu zákona ani v jeho smyslu (viz odstavce 23 až 43 citovaného rozsudku). Krajský soud se s tímto zcela ztotožňuje, když pro žalobcem dovolávané právo výpovědi platí totéž co pro odstoupení od smlouvy. Ani zde nelze shledat vůli zákonodárce požadovat zakotvení práva výpovědi smlouvy vyvlastněnému. Nelze tedy vyvlastniteli vyčítat, že ji nepoužil, když zvolená konstrukce je způsobilá založit povinnost vyvlastnitelovi právo vrátit i právo vyvlastněného jej požadovat Argumentaci žalobce a jeho druhou námitku proto neshledal důvodnou.

Třetí námitka –převaha veřejného zájmu nad zachováním dosavadního právního stavu

18. Pokud se týče třetí námitky, že žalovaný náležitě nezdůvodnil převahu veřejného zájmu nad soukromými zájmy žalobce, soud uvádí následující. Mezi stranami není sporu o tom, že veřejný zájem na předmětné stavbě je dán přímo zákonem. Jak vyslovil Ústavní soud v nálezu sp. zn. IV. ÚS 2763/21 ze dne 30. 8. 2022 je v kompetenci zákonodárského sboru Shodu s prvopisem potvrzuje

stanovení toho, co je v obecné rovině ve veřejném zájmu jako jedné z podmínek pro vyvlastnění nebo nuceného omezení vlastnického práva; nicméně v jednotlivé konkrétní věci má vyvlastňovací úřad poměřovat takto vymezený veřejný zájem s individuálními zájmy vyvlastňovaného. V projednávané věci žalovaný zdůraznil význam stavby, pro níž je vlastnické právo žalobce omezováno, kdy poukázal na to, že jejím účelem je modernizace přenosové soustavy v Kraji Vysočina, zajištění požadavků výkonových bilancí oblasti, větší spolehlivost rozvodů elektrické energie a bezvýpadkovosti dodávek elektrické energie. Následně konstatuje převahu tohoto veřejného zájmu nad zachováním dosavadních práv žalobce jakožto vyvlastňovaného.

19. Ačkoli uvedená formulace není pro svou kusost zcela uspokojivá, je pro soud dostatečná proto, že žalovaný popsal význam a důležitost předmětné stavby, přičemž žalobce ani v řízení, ale ani v žalobě nenabídl žádné tvrzení ohledně svého soukromého zájmu, s nímž by měl být veřejný zájem na modernizaci přenosové soustavy poměřen. Soud zdůrazňuje, že je povolán nikoli ke střezení bezvadnosti postupu správních orgánů, ale k ochraně veřejných subjektivních práv žalobců (srov. § 2 s. ř. s. a k tomu např. rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 12/2006-600 ze dne 17. 10. 2006, publ. pod č. 1527/2008 Sb. r. NSS). Ze žaloby nelze nikterak dovodit, jak bylo jeho veřejné subjektivní právo dotčeno nepoměřením jeho soukromého zájmu, který ve vyvlastňovacím řízení nevyjevil, a to ani u ústního jednání.
20. Obdobnou námitku týkající se absence poměření soukromého práva žalobce a veřejného zájmu při pasivitě vyvlastňovaného v řízení se zabýval Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku 4 As 30/2026, kde dospěl ke stejnému závěru, jako nyní krajský soud. Uvedl, že *„nejde přitom o to, že by měl být vyvlastňovací úřad zbaven povinnosti provést test proporcionality (resp. jeho třetí krok), pokud vyvlastňovaný nepřednesl konkrétní tvrzení, z nichž by bylo možné dovozovat převahu zachování jeho dosavadních práv nad veřejným zájmem na realizaci účelu vyvlastnění. Pokud však vyvlastňovaný tyto skutečnosti nepřednese, zpravidla neexistuje způsob, jak by se o nich vyvlastňovací úřad mohl dozvědět, tedy zohlednit je v rámci posledního kroku testu proporcionality“* (odstavec 51). A dodal, *„z uvedených skutečností (které stěžovatel nijak nerozporuje) je patrné, že veřejný zájem na realizaci účelu vyvlastnění je velmi silný a omezení vlastnického práva jako takové (bez zohlednění případných specifických okolností) mu nemůže konkurovat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, kterými by se měl žalovaný zabývat, považuje Nejvyšší správní soud pregnantní vymezení takto silného veřejného zájmu s následným dovětkem, že převáží nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného, za dostatečné“* (odstavec 54). Nejvyšší správní soud v nedávném rozsudku ze dne 18. 3. 2026, č. j. 2 As 212/2025-46 k téže problematice výslovně uvedl, že vyvlastňovací úřad nenese ve vztahu k podmínce, že veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastněného, odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu a není povinen vyhledávat a provést důkazy nenavržené účastníky ani je vyzývat k označení důkazů na podporu jejich tvrzení (právní věta tohoto rozsudku). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil odpovědnost účastníků řízení za jeho výsledek; byť vyvlastňovací řízení není řízením sporným, jeho procesním pravidlům se v tomto blíží. Pokud byl tedy žalobce ohledně svých soukromých zájmů, která měla být poměřována se zájmem veřejným, ve vyvlastňovacím řízení pasivní, pak lze považovat žalovaným provedený test proporcionality za v tomto případě dostatečný. Krajský soud proto uzavírá, že ani třetí námitka není důvodná.

Čtvrtá námitka – alternativní cesta

21. Čtvrtou námitkou žalobce namítl, že žalovaný neprovedl žádnou analýzu možných variant, žádné technické srovnání tras a neuvedl žádné odůvodnění, proč nelze vést vedení v jiné trase nebo s menším rozsahem břemene.
22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že skutečnost, že stavbu nelze realizovat na jiných pozemcích, je podložena pravomocným územním rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 20. 2. 2024, o umístění stavby označené jako „V406/407 Kočín-Mírovka, nové vedení 400 kV“, č.j. MMR-11516/2024-83(MMR-5406/2016-83), které nabylo právní moci dne 19. 9. 2024. Toto územní rozhodnutí stanovuje trasu vedení a vymezuje nezbytné pozemky pro realizaci záměru.
23. Mezi účastníky není sporné, že v územním rozhodnutí jsou žalobcovy pozemky uvedeny. Jak již správní soudy opakovaně uvedly, v rámci vyvlastňovacího řízení zásadně není prostor posuzovat, zda existují alternativní varianty řešení stavebního záměru. Pokud měl vlastník pozemků námitky vůči trase stavby, měl je uplatnit v územním řízení (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 1 As 361/2016-75, bod 34, ze dne 29. 8. 2017, č. j. 8 As 187/2016-51, bod 29, ze dne 11. 8. 2021, č. j. 2 As 317/2020-41, bod 26). Jak Nejvyšší správní soud vysvětlil v rozsudku ze dne 19. 1. 2022, č. j. 8 As 222/2021-45, tyto závěry byly v judikatuře částečně modifikovány v tom smyslu, že je třeba se i v rámci vyvlastňovacího řízení zabývat požadavkem vlastníka pozemků na alternativní vedení trasy (stavby), jestliže je jeho požadavek dostatečně konkrétně zdůvodněn, resp. existence dalších možných alternativ plyne z předložené projektové dokumentace (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 6 As 171/2020-66, č. 4118/2021 Sb. NSS, a ze dne 24. 11. 2021, č. j. 10 As 365/2021-94). Námitky vyvlastňovaného v takovém případě ale musí být dostatečně konkrétní a kvalifikované (bod 19 rozsudku NSS č. j. 8 As 222/2021-45). V tomto případě žalobce žádné takové konkrétní a kvalifikované námitky neuplatnil, a to ani ve správním řízení ani v žalobě. Ani tuto námitku soud proto neshledal důvodnou.

Pátá námitka – nesouhlas se znaleckým posudkem a výší náhrady za vyvlastnění

24. Poslední námitkou žalobce namítl, že cena zjištěná znaleckým posudkem je „absurdně nízká“ a nevyvažuje faktické omezení vlastnického práva. Žalobce dále namítl irelevanci argumentace žalovaného, že žalobce mohl předložit vlastní znalecký posudek, jelikož by cena zjištěná byla určena ve stejné výši, v jaké byla zjištěna znaleckým posudkem vyvlastnítele, jelikož při určení „ceny zjištěné“ není dán prostor pro úvahu znalce.
25. Soud má za to, že žalobce tímto brojí proti určení výše náhrady za vyvlastnění. K soudnímu přezkumu výše náhrady za vyvlastnění však dle § 28 ve spojení s § 24 odst. 4 zákona č. 184/2006 Sb., o vyvlastnění, však dochází v občanském soudním řízení, v řízení podle části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Krajský soud se tedy, jakožto soud správní, nemůže touto námitkou zabývat.

Závěr a náhrada nákladů řízení

26. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

27. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
28. Jelikož ze spisu nevyplývá, že osobě zúčastněné na řízení vznikly v souvislosti s řízením náklady, rozhodl soud tak, že jí náhrada nákladů nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 14. května 2026

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu